

Medlem og Medforslagsstillere stillede i 1903.

Det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen) stillede Ændringsforslag sammen med 14 andre Medlemmer af det daværende Venstrereformparti og var Ordfører for disse 15 Forslagsstillere, altsaa Forslagene om at medtage gift Kvinde og Tyendet som valgberettigede. Naar Venstrereformpartiet i Modsætning til, hvad der blev udtalt ved første Behandling af det ærede Medlem fra Sorø og i fuld Overensstemmelse i øvrigt med Partiet, alligevel stillede Ændringsforslag til anden Behandling, beroede dette paa, at det ærede Medlem fra Storeheddinge (Svend Høgsbro), den nævrende højtærede Trafikminister, ved første Behandling slog saa varmt og kraftigt til Lyd for gift Kvindes Valgret, at vi fandt ikke at burde lade Sagen gaa fra os, uden at der blev gjort Forsøg paa at medtage Bestemmelser i saa Henseende. Og idet vi overvejede dette, kom Tyendespørgsmaalet og andre mindre Spørgsmaal frem ved Siden af, saaledes at der blev en hel Række af mindre Ændringsforslag. Ved anden Behandling stod det ærede Medlem fra Sorø som Ordfører for de 15 — i Virkeligheden som Ordfører for hele Partiet — og skelnede tydeligt mellem de mindre væsentlige Spørgsmaal og de væsentlige og betydelige. Til de mere væsentlige regnede han Spørgsmaalet om gift Kvindes og Tyendes Valgret. Til de mindre betydelige hørte derimod dette om Opholdsbestemmelsen, hvorvidt man skulde stryge „det foregaaende Skatteaar“, dernæst Definitionen af „uberygtet“ og saaledes videre indenfor samme Kategori. Det ærede Medlem sagde da udtrykkeligt, at det, som betød noget i hele denne Række af Ændringsforslag, var Nr. 2 og Nr. 4. Det var Spørgsmaalet om Tyende og Kvinder. Men de Herrere ville huske, at det ærede Medlem, for øvrigt understøttet af mig, stod frem og sagde, at Spørgsmaalet om Kvinders og Tyendes Valgret skal ikke vælte denne Sag. Men naar det ærede Medlem sagde saaledes om det største og vigtigste, maatte han vel ogsaa mene det samme om det, han kaldte det mindre vigtige, mindre betydningsfulde. Det ærede Medlem vil dog vel ikke paastaa, at han ikke vilde lade Forslaget vælte over Kvinders og Tyendes Valgret; men han vilde nok lade det vælte over Opholdsbestemmelsen. Selvfølgelig vilde det ærede Medlem give Slip paa sit Ændringsforslag om at stryge „det foregaaende Skatteaar“, som var indført i Forslaget fra 1903, hvis det skulde sætte

Forslaget i Fare. Det samme maa gælde de andre Ændringsforslag, han udtalte sig om paa denne Maade.

Hermed haaber jeg at have ydet et Bidrag til Forstaaelse af den Indignation, som vi nu se udtrykt fra de Herrere Socialisters og Radikalisters Side, en Indignation, der er saa uægte, saa paatagen som overhovedet muligt. Den kan jo ikke være ægte. De Herreres Stilling i 1903, der foreligger saa klart og uimodsigeligt dokumenteret, viser, at de Herrere ikke kunne staa her i 1908 og være virkelig forargede. Det er en Umulighed. Derfor vil deres Afstemning i Torsdags over § 1, Forslagets Livsnerve, være en Gaade for enhver, der ikke kender de Herreres Iver efter at opponere mod, efter at spænde Ben for og lægge sig paa tværs af denne Regering og dem, der støtte denne Regering i Ledelsen af det politiske Arbejde i vort Land. Det er det, de Herreres Afstemning i Torsdags bærer Vidne om. Men nogen saglig Forklaring er der ikke Mulighed for. De Herrere ville hverken her i Tinget eller udenfor kunne give en eneste gyldig Grund for den Optræden, de viste i Torsdags. Nej, deres Indignation er saa gennemskuelig, saa inderlig uægte, som nogen paatagen Indignation kan være. Men derimod de Herreres Harme og Uvillie overfor den Kendsgerning, at nu er det endelig lykkedes efter mange Aars Kampe at føre denne den største og vigtigste Sag, vi have beskæftiget os med her, ud i Livets Virkelighed, denne Uvillie og Harme er ægte nok. Den tage vi ikke fejl af. Men jeg siger til de Herrere, at det skal hverken gøre fra eller til i vor Bedømmelse af selve Sagen. Den bedømme vi ud fra Sagen selv og ikke ud fra noget som helst andet. Vi sige og sige med Sandhed, at dette Forslag, der her føres ud i det praktiske Livs Virkelighed, er det største Fremskridt siden 1849. Vi regne det som en Ære for os at have været med til at føre det frem til dette Punkt, og vi stemme for det med den største, den hjerteligste Glæde.

Poul Christensen: Maa jeg først gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem, der nu satte sig. Hans Udtalelser om, at min Indignation var uægte og forloren, vil jeg forære ham. Men jeg vil sige til det ærede Medlem, at naar han i Dag buldrede op ligesom ved Sagens første Behandling, saa er denne Buldren i høj Grad forloren. Jeg skal kun tage et eneste bestemt Eksempel for at vise ogsaa hans